

GOGA

Miha Mazzini

Druga življenja

Apokalipsa — 9

Jantar — 15

Dojka — 23

Veliki in mali AI — 33

Obleka, ki jo je nosila Nicole Kidman — 55

Turbulenca — 71

Vsa ta izgubljena leta — 83

Kalvarija — 97

Rast — 111

Tista ženska — 119

Tuje življenje — 131

Moški pod posteljo — 141

Pogled — 147

Opna — 159

Zahvale — 166

Apokalipsa

Odložil je knjigo in se zastrmel v nebo. Ovčice so se razporedile v enakomerno čipko, ki se je proti zahodu stisnila v rep. Veter je pojenjal že dopoldne in morje se je umirilo v ploščad. Ko so se zjutraj na plaži pred vasjo začeli nabirati kopalci, je pobral stvari in odšel do konca rta, kjer ni bilo nikogar. Nedavno sta za njim pritavala dvojčka, ki ju je videl povsod po otoku in včasih celo s starši, nemškim hipijevskim parom, nedepiliranim in pisano oblečenim. Nikoli ni dobro ocenjeval starosti, z otroci pa ni imel izkušenj, a zdelo se mu je, da morata biti stara približno pet let. Pogovarjala sta se v jeziku, ki sta si ga morala izmisliti sama, grlenem in funkcionalnem, ki je odsekano utihnil, ko je bilo sporočilo preneseno. V neskončnost sta gradila stolp iz kamnov in ga prelivala z vodo, začenjala sta vsakič znova, ko se je podrl.

Nista ga motila. Ta teden je hotel biti sam, celo brez interneta, da bo lahko razmislil. Bližal se je vikend, premišljevat pa ni niti začel.

Samo od zjutraj je imel na telefonu že tri neodgovorjene Renatine klice. Prej ali slej bo moral ...

Za oblački se je nekaj zalesketalo. Napel je oči in opazil letalo, hitro in visoko, sonce se je prilepilo nanj.

Zazdelo se mu je čudno, da ni videl njegovih kril. 'Verjetno je previsoko,' je pomislil.

Zagledal je še en bleščeč predmet in jih za oblaki zasluštil še več.

Stisnilo ga je pri srcu, kot bi se mu vdiral prsni koš.

Strmel je v lesketanje, dokler ni izginilo za zgoščenimi oblaki.

Pritisk je ostal.

Potem nov blesk – nova jata, ki je letela v nasprotno smer.

'Rakete!' se je panično usedel.

Valovi niso bili močnejši od drhtenja. Dvojčka sta se morala dvigati na prste, ker sta na stolp zlagala že čisto drobne kamenčke. Kopalci pred vasjo so počasi migetali v scefrani lisi.

Poskušal se je spomniti člankov in dokumentarnih filmov: če atomske rakete poletijo, koliko časa še ostane? Deset minut, pet, dve?

Tekel bi in vreščal, pa je sedel in strmел v obzorje. Pas meglice je diskretno prekril stik morja z nebom. Bežno je zadišalo po algah.

Mogoče ignoriranje interneta ni bila pametna ideja?

Vzel je telefon in se že hotel vključiti v omrežje, pa je zastal: če so res rakete, bodo hitrejšе od novic.

Neodgovorjeni klici.

S konico prsta je udaril po njenem imenu.

»Ja?« se je oglasila suho in zadržano.

Potonil bi v njen glas in se skril vanj.

»Rad bi te slišal,« je rekel.

Zven iskrenosti jo je presenetil.

»Po vseh teh dneh, ko mi ne odgovarjaš? Je kaj narobe?«

Pogledal je v nebo.

»Ne. Kar tako.«

»Si kaj razmislil?«

»Še razmišljam.«

Mukoma je odpiral usta, govorjenje mu je bilo z vsako besedo odveč, le poslušal bi.

»Razmišljala sem tudi jaz. Tako ne gre več naprej ...«

Nasmehnil se je, ker je vedel, da mu je uresničila željo, lahko bo molčal. Ni ga zanimal pomen, pustil je zvenu, da ga je objel in tolažil, mirili so ga tudi vdihni med stavki, včasih celo sredi besede, ker se je preveč zaletela. Predstavljal si je odpiranje ust, občasni lesket zob, premike jezika, ki ga je slutil nekje v ozadju. Ustnice, s katerimi se je poljubljajal, ki so ga poljubljale.

Koliko? Deset minut? Pet? Dve?

Ni hotel odmakniti telefona in pogledati na uro.

»... tisto, kar si obljubil, tisto, kar si storil ...«

Jadrnica se je bližala zalivu in gol moški je spodvijal jadra. Ritnice so mu mlahavo visele kot buldogova lica.

Dvojčka sta šepetala od napetosti, še nikoli nista naredila tako visokega stolpa. Drug drugemu sta podajala kamenček in nobeden si ga ni upal položiti na vrh.

»Renata ...« je rekel.

Preslišala ga je.

»... čas je za drugačno življenje ...«

Zapihal je veter in trava na pobočju je zašelestela. Stolp se je pričel majati in dvojček, ki se je dvigal na prste, je odskočil.

Telefonska linija se je prekinila.

Je Renata govorila že deset minut? Pet? Dve?

Odložil je telefon na brisačo in gledal obzorje. Kamni, ki so še malo prej sestavljali stolp, so pljusknili v vodo in dečka sta vzhičeno vpila. Moški na jadrnici je zvezal jadro in šel v kabino. Galeb se je ustavil na mestu, pribit ob nebo kot Jezus na križ.

‘Kakšen trenutek!’ je pomislil, ‘Kakšen trenutek!’

Jantar

Ustvarja rojstnodnevno torto zame in še ne ve, da jo bo verjetno vrgla vame. Čez približno petdeset minut, mogoče uro, ko bo najinega zakona konec. Nasmehne se mi, bežno, bolj me zasluti kot pogleda, torta je zanjo kreacija, zatopljen je vanjo, in trije dnevi dela so vodili do teh zaključnih potez. Biskviti in folije, maslene kreme, drobna orodja, ki jim ne vem imena. Nikoli me ni zanimal postopek, le končni okus.

Stojim sredi kuhinje in ne vem, kaj bi. Nočem pozornosti, še preveč je bom imel, zato se umaknem do vrat na teraso, ne da bi spustil izpred oči njene natančne gibe, ki se začnejo ostro in se nato nežno izpojejo, mehkejši od snovi, ki jo oblikujejo. Čez spete lase je za vsak slučaj nataknila tisto belo pajčevinasto čepico in nezavedno si popravlja njen stik z levim uhljem, da se ji je na licu nabralo že nekaj kremastih črtic.

Konec je.

Ženska, s katero sem seksual na novoletni zabavi, a potem razmerja nisem hotel nadaljevati, je objavila najine fotografije na družbenih omrežjih.

Moja kmalu bivša žena noče, da bi jo telefon motil med sladkim delom, utišala ga je in ga odložila na stran.

Končala bo, si umila roke, vzela mobitel in ...

Videla bo tisto, kar sem pravkar videl jaz.

To bo to.

Sprehodim se po prostoru. Njen telefon leži narobe obrnjen na jedilni mizi. Preverim, če je zadosti zatopljena v delo, preden ga hitro privzdignem. Zaslon je poln obvestil in alarmov o klicih in sporočilih. Odložim ga.

Da.

Nekoč sem že šel skozi ločitev, ta potop v kanalizacijo brez zaščitne obleke.

Spet.

Pogledam, koliko časa, miru in sveta nama je še ostalo.

Čokoladna povrhnjica je prekrila drugi biskvit in zelenkasto kremo nad njim.

Rad imam pistacije.

Iz žepa potegnem svoj telefon. Tudi njegov zaslon me hoče potegniti vase. Narobe obrnjenega ga pustim poleg njenega.

Pazim, da so moji vdihi daljši od izdihov. S hrbtiščem dlani si obrišem pot. Poletje je prišlo po dolgem oklevanju in hoče nadoknaditi zamudo.

Stopim do zidu in gledam najine uokvirjene fotografije. Za vsako se spomnim, kje je bila posneta, in večinoma so se

posrečile v prvem poskusu. Podobne nasmeha imava, od prve do zadnje, vseh teh dvanajst let.

Sam ne vem, kdaj sem položil konice prstov na odprto šatuljo s spominki s potovanj. Vedno si kupi ogrlico ali uhane, ki naj bi bili značilni za deželo, in jih potem doma nikoli ne nosi. Nekateri predmeti so kot tiste rastline, ki jih ne moreš presaditi.

Dvignem usnjeni trak, na katerem visi solza jantarja. Spomnim se, da nisva mogla razločiti, koliko mravelj je v njem sparjenih v črno gmoto, dve ali več? Govorila sva o tem, kako so se v grozi stisnile, preden jih je zalilo, in si skoraj uničila večerjo.

Pozabil sem na ogrlico. Tiščim jo k očem, a zrkla me pečejo in se mi solzijo, vidim le temno liso na rumenkasti podlagi.

Delitev premoženja ni nič drugega kot obsedeno ukvarjanje z vsakim predmetom posebej in odvetniki bodo plesali z njimi. Vrnem se v kuhinjo.

Plasti zakona je vedno manj.

Čutim vzbuha vročine, ko grem mimo vrat na teraso, kot bi tam zunaj ždela od napora pregreta zver in hropla v stanovanje. Nekje daleč zacvili pes, a tako bežno in brezvoljno, formalno, da zvok izgine, še preden izostrim sluh. Pri sosedu brni nek stroj, verjetno pralni, sam sredi sveta, ki ga je zadušila vročina.

Zavem se vsakega svojega giba. Korakam plosko, kot bi se opravičeval tlom, in glava mi ostaja obrnjena k ženi, zato se mora vrat rahlo kriviti in me stiskati – ali pa so to že občutki, ki se postavljajo v vrsto in čakajo svoj trenutek, da pridrvijo na oder?

Čas bo, bo, bo, za vse vas, si rečem in komaj pogoltnem slino. Težko in kosmato se mi zrine v želodec.

Čas, čas.

Čutim ga polzeti čezme, kot bi bil tkanina s tisoč kaveljci, od katerih me vsak popraska.

Kurjo polt imam.

Dvignem roko. Videti je, kot bi še dlake hotele pobegniti in me pustiti samega.

Čokolada je prekrila rob. Na vrhnjo ploskev previdno nalije veliko črno solzo. Za trenutek zastane, kot bi se hotela pogledati v njej.

Z lopatico potegne krepko in obilno. Potem se skloni in od blizu opazuje, gladi, povsem je osredotočena. Samoza-dostno osončje, kjer je ona sonce, ki oblikuje in osmišlja svoj edini planet.

Nagnjena je v levo in trak majčke se je vdal težnosti, ji zdrsnil z ramena. Spotoma ga popravi, doda čokoladno liso na kožo, pozabi nanj. Lahko vidim začetek dojke in malo pazduhe. Potna je. Premaknem se na drugo stran.

Ne zazna me, zatopljen je v najvažnejši del torte, njen videz.

Bradavička napenja tkanino in spominjanje se je že začelo; začutim jo na jeziku.

Ujamem odsev v steklu in sem riba, ki plitko hlasta na suhem.

Vroč je, sladko soparno, rumenkasto rdeče, vesoljska kapsula smo, na poti v sonce.

Njeni lasje so dobili bakren odsev.

Hodi okoli torte in ko jo gledam, potujem po njenem telesu in hkrati po vseh krajih, kjer sva ga uporabljala. Od gozda in smrekovih vejic, ki sva jih potem trebila drug z drugega, do mivke, ki ji je spolzela med ritnicami, ko je vstala.

Riba v odsevu enakomerno utripa z usti. Vse okoli mene se mrači preko želatinaste oranžne v prezrelo rdečo, kot bi sonce črnelo na oni strani zaves.

Diši po različnih vrstah sladkorja in sadja, po čokoladi, mlečni in pravi, vmes pa njen znoj, njeno mednožje, ne ločim spomina od sedanjosti, njeni vonji in okusi mi polnijo nos in usta, njeni zvoki ušesa, dihanje in stok orgazma, pogledi, ki sva si jih izmenjevala, ki so naju lepili, gostili.

Ničesar ne opazi, zadnji gibi, odmiki, pogledi, drobni popravki.

Povsod hkrati sem.

Na pozabljeni zabavi, kjer sva se spogledala preko prostora in se nasmehnila in obliznila, saj sva vedela, da bova že v avtu grabila drug po drugem in zaloputnila domača vrata s hrbtom ali podplatom.

Čas je za okraske. Prime plastično vrečko z nastavkom, ki se mi vedno malce gnusi. In spomnim se besed *dresirna vrečka*, kako je mogoče, da sem si ju zapomnil?

Spretno veze vzorec okoli roba torte. Odmakne se za dva koraka, dolgo gleda.

Spusti rame.

Pokima.

Končala je.

Začne se obračati, rekla bo, da je konec, mislila bo na torto in imela prav tudi na splošno, a v nekaj korakih sem pri njej, objamem jo, najprej presenečeno, nato veselo razpre oči, poljubiva se, globoko, mesnato, zgrabiva se, rineva drug v drugega in urini kazalci se ustavijo, številke okamenijo, v ušesih mi brni in najini koži se stisneta, zaznojita, dlavičice se prepletejo, roke valovijo in se oprijemajo v tem rumenkastem prostoru, kjer je zrak vedno gostejši in ga od najinih tekočin loči le še koža, ki se cefra in odpada, saj je večnost ne potrebuje, ker se stapljava in se je čas ustavil, trenutek zalepil in sva edino, kar nama je ostalo, sva vse, sva eno.

Sva, nisva.